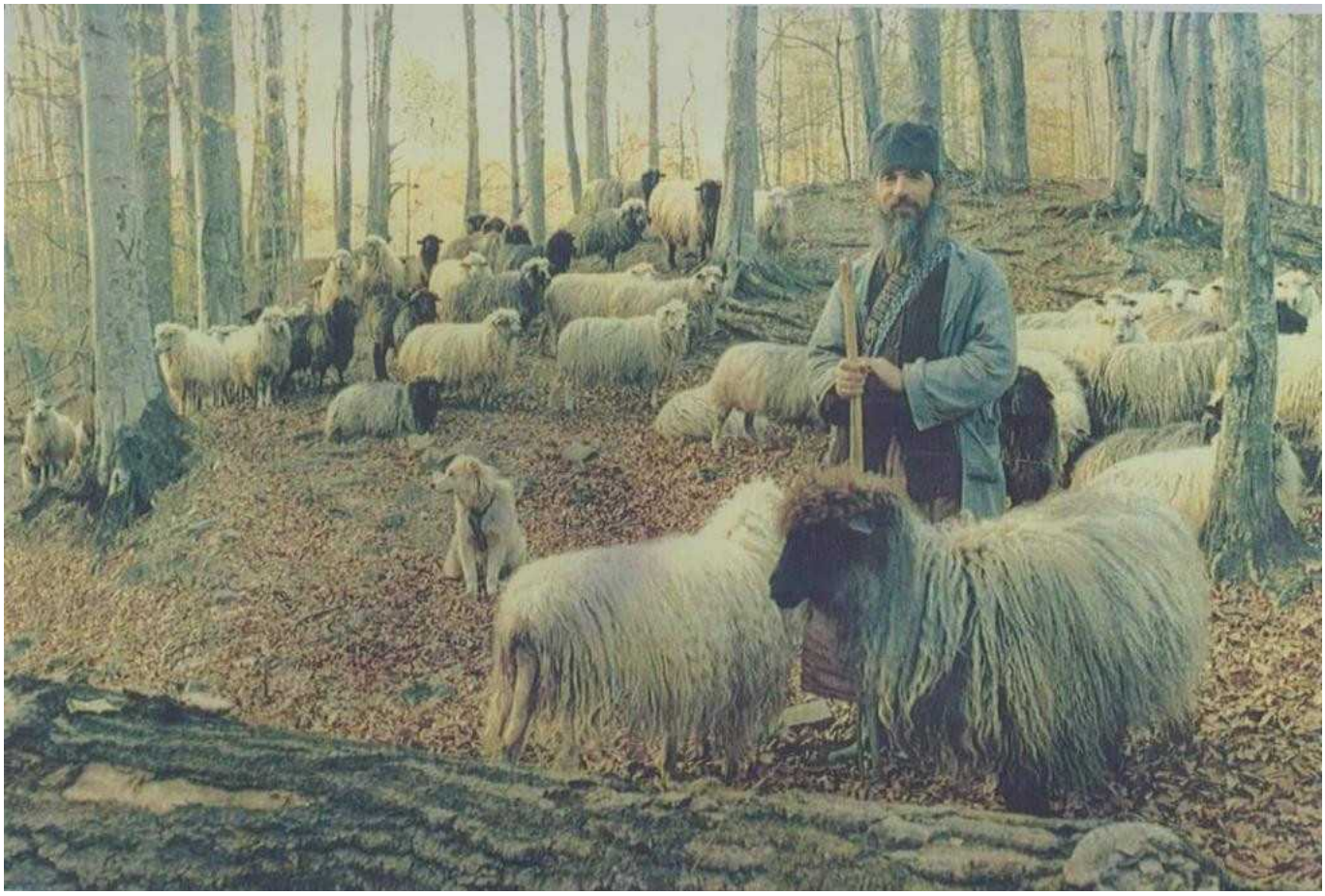
20/07/2021

PS Timotei Prahoveanul despre monahul Gherasim Bulearcă: Era un om bun și plin de lumină

Un om bun şi plin de lumină, aşa îl numeşte Preasfinţitul Părinte Timotei Prahoveanul pe monahul Gherasim Bulearcă care a trecut în veşnicie în data de 14 iulie 2021. Preasfinţia Sa l-a cunoscut îndeaproape şi mărturiseşte că „întâlnirea cu el îți lumina gândurile, ziua, chiar viața”.

„Când spunea câteva cuvinte, cu vorbirea lui simplă, aveai impresia că ai dialogat cu unul dintre înțelepții lumii. Asta și era! Dobândise multă înțelepciune, dar o ținea ascunsă, asemenea comorii tăinuite într-o țarină. Era rugător, smerit, dobândise multe virtuți în preajma părinților bătrâni, în special a ieroschimonahului Paisie Olaru, dar și a celorlalți cărora le-a fost sprijin”, evidenţiază Episcopul vicar Timotei Prahoveanul într-o evocare transmisă Agenţiei de ştiri Basilica.

Text integral:

Monahul Gherasim Bulearcă, smerit împlinitor al cuvintelor Evangheliei

Părintele arhimandrit Cleopa Ilie spunea adeseori: Cimitirul Mănăstirii Sihăstria este plin de sfinți! De-a lungul istoriei sale, chinovia de pe valea pârâului Secu a adăpostit în ale sale brațe părintești călugări cu nevoințe aspre, care au experiat lepădarea de sine, îndepărtarea gândului lumesc și au dus o luptă acerbă cu patimile, de la cele mici până la cele mai mari. Citeau Psaltirea o dată pe zi și aveau îndeobște preocupări filocalice. Unii dormeau în sicrie și considerau cimitirul drept cea mai înaltă academie. Dintre aceștia, unii au plecat către Împărăția lui Dumnezeu, încât Mănăstirea Sihăstria are tot mai mulți rugători în Biserica Triumfătoare.

Monahul Gherasim Bulearcă trecuse de vreo doi, trei ani vârsta biblică de 80 de ani, după ce se nevoise mult, el, care venise la Sihăstria în urmă cu aproape 70 de ani, în primăvara anului 1954, și care s-a ostenit în ascultări diferite, mai ales în smerite locuri, unde monahii învață că Împărăția lui Dumnezeu este a celor care au gândul smerit, nu privirea semeață, plină de mândrie.

Născut la Ocea, com. Grumăzești, județul Neamț, la 26 martie 1939, din părinții Ioan și Anica, a avut doi frați, iar de mic copil a rămas orfan. A venit la mănăstire devreme, încât părinții de atunci își amintesc că abia se vedea printre oi, la începutul noviciatului său. A fost rânduit să împlinească mai întâi ascultarea de păstor la stâna mănăstirii, trimis de starețul protosinghel Ioil Gheorghiu, așa cum, înainte cu vreun sfert de veac, îl trimisese la oi cunoscutul stareț Ioanichie Moroi pe viitorul avă Cleopa, atunci novicele Constantin Ilie.

Timp de 18 ani a îngrijit oile mănăstirii prin poienile din jur, locuri în care, din anul 1655, s-au nevoit călugării sihaștri, primii dintre ei fiind ucenicii unui sihastru, venit de la Neamțu’, care a întemeiat Sihăstria lui Atanasie, devenită mai târziu schitul și apoi Mănăstirea Sihăstria.

Apoi a făcut ascultare ani mulți la trapeză, pregătind hrana, așezând masa, spălând vasele, slujindu-i cu discreție pe frații din obște. În anul 1970, după ce mănăstirea trecuse prin încercările Decretului 410/1959, fiind în mare lipsă de personal, cu binecuvântarea Mitropolitului Iustin Moisescu al Moldovei și Sucevei, la Sihăstria, s-a organizat un cămin (azil) pentru călugării bătrâni și neputincioși. Un monah, Atanasie, neștiutor al suferinței omenești, îi lega pe neajutorați cu sârmă de pat. Venind în vizită, Episcopul-vicar de la Iași, Irineu Crăciunaș Suceveanul, i-a găsit în stare de umilință pe călugării vârstnici. Monahul Atanasie, care îi îngrijea, i-a spus: Preasfințite, trupul și sângele nu pot moșteni Împărăția cerurilor. De aceea trebuie

să sufere, ca să dobândească Împărăția! El nu înțelegea că bătrânii monahi suferinzi Îl ascundeau în ei pe Hristos și că slujirea față de ei este aceeași ca aceea pe care i-o datorăm Mântuitorului.

Astfel, Părintele Gherasim a îngrijit, cu frăţească dragoste, bătrânii mănăstirii, pe mulți dintre ei până la moarte.

Când vestitul isihast, duhovnic și rugător Paisie Olaru a căzut la pat răpus de neputințele bătrâneții, cu duh osârduitor, părintele Gherasim Bulearcă l-a îngrijit vreo patru ani, oferindu-i hrană, citindu-i pravila și odihnindu-l pe minunatul bătrân, până când, în 18 octombrie 1990, a trecut la Domnul. Rar se întâlnește o asemenea fidelitate jertfelnică! Monahul Gherasim îl îngrijea cu bunătatea-i caracteristică, asemenea celor mai iscusiți ocrotitori.

L-am întâlnit de multe ori. Era un om bun și plin de lumină. Întâlnirea cu el îți lumina gândurile, ziua, chiar viața. Când spunea câteva cuvinte, cu vorbirea lui simplă, aveai impresia că ai dialogat cu unul dintre înțelepții lumii. Asta și era! Dobândise multă înțelepciune, dar o ținea ascunsă, asemenea comorii tăinuite într-o țarină. Era rugător, smerit, dobândise multe virtuți în preajma părinților bătrâni, în special a ieroschimonahului Paisie Olaru, dar și a celorlalți cărora le-a fost sprijin: protosinghelul Casian (Onufrie) Frunză, protosinghelul Clement Hotnog, părinții Dometian, Nicodim, Marcu și alții pe care i-a cercetat cu multă dăruire și răbdare. L-a îngrijit către finalul vieții și pe starețul Victorin Oanele, pe care îl prețuia și îl asculta cu desăvârșire.

Când mai prindea câteva ceasuri libere, lua coșul la subsuoară și mergea pe potecile munților, uneori alături de tinerii monahi râvnitori. Îi sfătuia ca, la începutul drumului pe calea monahală, să memoreze cât mai multe rugăciuni, căci ar putea veni vremea când nu vor putea să le citească. Îi povățuia să rostească necontenit rugăciunea inimii! Despre el, adeseori, părintele Cleopa, atunci când îl căutau cei veniți de departe, spunea: Unde e părintele? Spuneți-le că este pe strada Bureților, numărul 7!

Cunoștea locurile unde au trăit sihaștrii. Știa că sub rădăcina unor copaci seculari mai erau încă urmele vechilor bordeie sau culcușuri ale călugărilor nevoitori. Dacă timpul îi îngăduia, îl găseai în cimitir rugându-se și potrivind candelele, pentru ca nu cumva vremea citirii psalmilor judecății să-i găsească pe cei de sub glie fără lumină în candela ce le străjuia mormintele.

Călătorind în anul 2003 împreună cu el la Muntele Athos, am fost pelerini la schiturile Prodromu, Lacu, la diferite mănăstiri și chilii din cuprinsul Muntelui.

Admira priveliștea de la chilia Bunei Vestiri (Lacu) până departe și arăta multă mulțumire sufletească. Ar fi rămas acolo, după cum a mărturisit, dar nu cuteza să-l supere pe părintele stareț Victorin. De altfel, arhimandritul Victorin a spus de multe ori: În Mănăstirea Sihăstria am cel puțin șapte călugări sfinți! Nu îi nominaliza pe toți, în schimb, despre părintele Gherasim Bulearcă spunea: Sfânt adevărat! Dragostea, credința și ascultarea lui țin mănăstirea. Dacă nu vom fi ca el, nu vom vedea fața lui Dumnezeu…

Când am ajuns la chilia Sfântului Gheorghe de la Kapsala, nu departe de Karyes, capitala Muntelui, am fost primiți de părintele Petroniu Cobzaru.

Trăia atunci și bătrânul călugăr Meletie. Părintele Petroniu, în fața paraclisului, l-a întrebat pe bătrân: Cine sunt părinții care ne vizitează?, arătând spre starețul Sihăstriei, către pictorul Bartolomeu și către ceilalți. Uitându-se la unul și la celălalt, părintele l-a numit pe stareț Petru și pe arhimandritul pictor Pavel. Când a arătat spre părintele Gherasim, monahul care părea a fi nebun pentru Hristos a zis: Eheheee, Gherasim Bulearcă! Nu putea fi uitat, nici confundat, un sfânt care se afla printre oameni.

M-am bucurat să-i fiu apropiat bunului părinte Gherasim. În multe rânduri m-a primit în chilia lui și cu mult drag mi-a dăruit două icoane, pe care le avea la rându-i primite de la un binefăcător. Vedeam bucuria ce se revărsa de pe chipul lui, nu doar prin dăruirea unor lucruri, de care nicidecum nu se lega, ci, mai ales, prin bucuria și iubirea dincolo de cuvinte și fapte, care se întâlnesc atât de rar.

Cu siguranță, monahul Gherasim care s-a mutat în casa de lut a strămoșilor săi la jumătatea lunii iulie, anul mântuirii 2021, este printre cei bineplăcuți lui Dumnezeu, care și-a pregătit din vreme șederea în sânurile lui Avraam.

Părintele Gherasim a fost asemenea pruncilor, fără răutate și fără gânduri potrivnice. De aceea, nădăjduim că Dumnezeu i-a deschis ușa Împărăției Sale, pentru a-l primi alături de alți nevoitori din Poiana lui Atanasie. Lui i se potrivesc cuvintele Mântuitorului: Dacă nu veţi fi precum pruncii, nu veţi intra în Împărăţia cerurilor (Matei 18, 3).

Despre el s-a scris deja în Cartea Vieții, iar prin poienile Sihăstriei, pe mulți copaci seculari, se întâlnește numele lui, incrustat din vremea când era păstor al mioarelor și prieten al sihaștrilor.

În cimitirul sihăstrean, pe o cruce, s-a scris și numele lui, într-un pomelnic care îi cuprinde pe marii rugători ai chinoviei, puțin cunoscuți de oameni, dar bineplăcuți înaintea lui Dumnezeu.

† Timotei Prahoveanul
Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Bucureştilor

Citeşte şi: Mesajul Patriarhului la înmormântarea monahului Gherasim Bulearcă, ucenicul Părintelui Paisie Olaru

Foto credit: Ziarul Lumina

basilica.ro